

- Tretjič, stališče Splošnega sodišča, izraženo v točkah od 91 do 105 izpodbijane sodbe, da je Komisija napačno ugotovila, da cilj pre-razporeditve ne opravičuje progresivne narave davka, ki temelji na prihodkih, ni pravilno. Trditev Splošnega sodišča, da madžarski davek na oglaševanje ni diskriminatoren in da se z njim uresničuje prerazporeditveni namen, temelji na zmotni domnevi, da imajo podjetja z visokim prometom nujno več koristi kot podjetja z manjšim prometom. Na podlagi te zmotne domneve je Splošno sodišče s tem, da je za utemeljitev diferenciacije davka sprejelo cilj, ki ni del narave navedenega davka, napačno uporabilo pravo. Poleg tega je Splošno sodišče s priznanjem te zmotne domneve neupravičeno obrnilo dokazno breme in prisililo Komisijo, da dokaže, da davčnih stopenj, določenih z madžarskim davkom na oglaševanje, ni mogoče utemeljiti z njegovim domnevnim redistribucijskim ciljem.

V okviru drugega pritožbenega razloga Komisija trdi, da je Splošno sodišče kršilo člen 107(1) PDEU s tem, da je ugotovilo, da 50 % odbitnost izgub ni selektivna. Prvič, ukrep ni združljiv z referenčnim sistemom, katerega del se domneva, da je, saj davčnim zavezan-
cem, ki so dolžni plačati davek na podlagi količine prometa, omogoča odšteje prenesenih izgub, kar ne odraža koristi podjetja. Drugič, ukrep nima splošnega značaja, v nasprotju s tem, kar trdi Splošno sodišče, in ni odvisen od naključne okoliščine, ampak je mogoče uporabnike ukrepa v zvezi s preteklim proračunskim letom identificirati ob uvedbi davka.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Špecializovaný trestný súd (Slovaška) 9. avgusta 2019 – Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky/TG, UF

(Zadeva C-603/19)

(2019/C 348/12)

Jezik postopka: slovaščina

Predložitevno sodišče

Špecializovaný trestný súd

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky

Toženi stranki: TG, UF

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali se Direktiva 2012/29/EU ⁽¹⁾ Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2012 o določitvi minimalnih standardov na področju pravic, podpore in zaščite žrtev kaznivih dejanj (predvsem glede pravice dejavnega sodelovanja v kazenskem postopku in zahtevka za povračilo škode v kazenskem postopku), ki po svoji naravi ne pripadajo samo fizični osebi kot čute-
čemu bitju, uporablja tudi za pravne osebe in državo ali državne organe, če se jim v skladu s določbami nacionalnega prava prizna status oškodovancev v kazenskem postopku?
2. Ali sta v skladu s členom 17 in 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, členom 325 Pogodbe o delovanju Evropske unije in členom 38(1)(h) Uredbe Sveta (ES) št. 1260/99 ⁽²⁾ z dne 21. junija 1999 v povezavi z Uredbo Komisije (ES) št. 1681/94 ⁽³⁾ z dne 11. julija 1994, zakonodaja in praksa odločanja ⁽⁴⁾, v skladu s katerima država v kazenskem postopku ne more ukrepati v zvezi s plačilom povračila za škodo, ki ji je bila povzročena zaradi goljufivega ravnanja obtoženca, posledica česar je odtujitev proračunskih sredstev Evropske unije, in ne more v skladu s členom 256(3) zakonika o kazenskem postopku izpodbijati sklep, s katerim je sodišče odločilo, da ne dovoli, oziroma da upravi, ki jo zastopa, ne dovoli, da na glavni obravnavi kot glavni oškodovanec zahteva plačilo odškodnine, niti nima na voljo druge vrste postopka, na podlagi katerega bi lahko

uveljavljala svojo pravico zoper obtoženca, s tem pa ji ni mogoče zagotoviti pravice do povračila škode zoper lastnino in premoženjske pravice obdolženca v skladu s členom 50 zakonika o kazenskem postopku, saj bi ta pravica postala *de facto* neizterljiva?

3. Ali se pojem „isto podjetje“ v skladu s členom 2 Uredbe Sveta (ES) št. 994/98 ⁽⁵⁾ z dne 7. maja 1998 v povezavi s členom 2(2) Uredbe Komisije (ES) št. 69/2001 ⁽⁶⁾ z dne 12. januarja 2001 razlaga samo formalno, v smislu, da je treba določiti in zadostno ugotoviti, ali imajo zadevne družbe samostojno pravno osebnost na podlagi nacionalnega pravnega reda, tako da je mogoče vsakemu od teh podjetij odobriti znesek državne pomoči v višini do 100 000 EUR, ali je odločilno merilo dejanski način delovanja in upravljanja teh podjetij, ki so v lasti istih oseb in so prek njih medsebojno povezana, kot sistem podružnic, ki jih upravlja matična družba, tudi kadar ima vsako podjetje lastno pravno osebnost po nacionalnem pravu, tako da je treba šteti, da tvorijo „isto podjetje“ in kot en sam subjekt lahko prejmejo državno pomoč v višini do 100 000 EUR samo enkrat?
4. Ali v smislu Konvencije o zaščiti finančnih interesov Evropskih skupnosti ⁽⁷⁾ z dne 26. julija 1995 izraz „škoda“ [za poplačilo] pomeni samo tisti del nezakonito pridobljenih sredstev, ki so neposredno vezana na goljufivo dejanje, ali pomeni tudi dejansko nastale in zvesto dokumentirane stroške ter porabo pomoči, če dokazi kažejo, da so bili izdatki potrebni za prikritje goljufivega dejanja, odložitev odkritja goljufivega ravnanja in doseganje celotnega zneska dodeljene državne pomoči?

⁽¹⁾ Direktiva 2012/29/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2012 o določitvi minimalnih standardov na področju pravic, podpore in zaščite žrtev kaznivih dejanj ter o nadomestitvi Okvirnega sklepa Sveta 2001/220/PNZ (UL L 315, 2012, str. 57).

⁽²⁾ Uredba Sveta (ES) št. 1260/1999 z dne 21. junija 1999 o splošnih določbah o Strukturnih skladih (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 14, zvezek 1, str. 31).

⁽³⁾ Uredba Komisije (ES) št. 1681/94 z dne 11. julija 1994 o nepravilnostih in izterjavi nepravilno plačanih zneskov v okviru financiranja strukturnih politik ter organizaciji ustreznega informacijskega sistema na tem področju (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 14, zvezek 1, str. 23).

⁽⁴⁾ Mnenje kazenskega senata Najvyšší súd Slovenskej republiky (vrhovno sodišče Slovaške republike) z dne 29. novembra 2017.

⁽⁵⁾ Uredba Sveta (ES) št. 994/98 z dne 7. maja 1998 o uporabi členov 92 in 93 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti za določene vrste horizontalne državne pomoči (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 312).

⁽⁶⁾ Uredba Komisije (ES) št. 69/2001 z dne 12. januarja 2001 o uporabi členov 87 in 88 Pogodbe ES pri de minimis pomoči (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 138).

⁽⁷⁾ Konvencija, pripravljena na podlagi člena K.3 Pogodbe o Evropski uniji, o zaščiti finančnih interesov Evropskih skupnosti (UL 1995, C 316, str. 49).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marn (Francija)
13. avgusta 2019 – BNP Paribas Personal Finance SA/VE

(Zadeva C-609/19)

(2019/C 348/13)

Jezik postopka: francoščina

Predložitevno sodišče

Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: BNP Paribas Personal Finance SA

Tožena stranka: VE

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 4(2) Direktive 93/13 ⁽¹⁾ razlagati tako, da so glavni predmet kredita, izraženega v tuji valuti in vračljivega v domači valuti, pogoji, ki jih ni mogoče obravnavati ločeno in ki določajo vračilo v fiksnih obrokih, ki se jim prednostno pripisujejo obresti, ter ki določajo podaljšanje trajanja pogodbe in povečanje plačil za plačilo preostalega zneska računa, pri čemer se [lahko] ta preostali znesek zaradi sprememb menjalnega tečaja bistveno poveča?